

ฃรราวาสกัมีหวังได้ลัมรสนิพพาน

ปัญหาค่าที่ไดัฟังมานััน การที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน รู้สึกว่าเป็น กิจที่ทำได้ยากมาก จะต้องสละโลกออกบวช ไปอยู่ในป่าบำเพ็ญศีล สมาธิปัญญาอย่างเคร่งครัด ซึ่งน้อยคนจะกระทำไดั สำหรับฃรราวาสที่ยัง ต้องอยู่ครองเรือนมีหน้าที่ในการเลี้ยงครอบครัว จะปฏิบัติอย่างไรรจึงจะมี โอกาสได้ลัมรสแห่งนิพพานสุขบ้าง ?

พุทธรคำรัสตอบ “.....สาวกของพระอรียเจ้าในศาสนานั้ย่อมพิจารณาเห็น ว่า

เราปรารถนาชีวิตไม่คิดอยากตาย ปรารถนาแต่ความสุขสบายเกลียด หน่ายต่อความทุกข์ บุคคลผู้ใดจะพึงปลงเราเสียจากชีวิต ข้อนัันจะไม่พึง เป็นที่รักใคร่ชอบใจของเราเลย ก็แล ถ้าเราจะพึงปลงผู้อื่นเสียจากชีวิต ถึงข้อนัันก็จะไม่เป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้ันั้น ธรรมอันใดที่ไม่เป็นที่รัก ใคร่ชอบใจของเราธรรมอันนั้นก็ไม่เป็นที่รักใคร่ชอบใจของคนอื่น..... พิจารณาเห็นอย่างนี้แล้วตนก็เว้นเสียจากปาณาติบาต แลชักชวนผู้อื่นให้ เว้นเสียจากปาณาติบาต และกล่าวพรรณนาคุณของการเว้นจาก ปาณาติบาต.....

“บุคคลใดจะพึงถือเอาสิ่งของที่เรานัไม่ให้ซึ่งนับว่าเป็นขโมย ข้อนัันก็ไม่ พึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของเราเลย ก็แล เราจะถือเอาสิ่งของที่ผู้อื่นไม่ให้ ถึงข้อนัันก็ไม่เป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้อื่น.... พิจารณาเห็นดังนี้แล้ว ตน ก็เว้นเสียจากอทินนาทานและชักชวนผู้อื่นให้เว้นเสียจากอทินนาทาน และกล่าวพรรณนาคุณของการเว้นจากการอทินนาทาน...

“บุคคลใดจะประพาศิละเมิดในภรรยาของเรา ข้อนั้นไม่ถึงเป็นที่รักใคร่
ชอบใจของเราเลย ก็แลเราจะถึงประพาศิละเมิดในภรรยาของผู้อื่น ถึง
ข้อนั้นก็ไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้อื่น... พิจารณาเห็นดังนี้แล้ว ตน
ก็เว้นเสียจากการเมสุมิจฉาจาร และชักชวนผู้อื่นให้เว้นเสียจาก

การเมสุมิจฉาจาร และพรรณนาคุณของการเว้นจากการเมสุมิจฉาจาร....

“บุคคลใดจะพึงทำลายประโยชน์ของเราเสียด้วยการพุดปด ข้อนั้นก็ไม่
เป็นที่รักใคร่ชอบใจของเราเลย ก็แลเราจะพึงทำลายประโยชน์ของผู้อื่น
เสียด้วยการพุดปด ถึงข้อนั้นก็ไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้อื่น....

พิจารณาเห็นดังนี้แล้ว ตนก็เว้นเสียจากการพุดปด แลชักชวนผู้อื่นให้เว้น
เสียจากการพุดปดแลกล่าวพรรณนาคุณของการเว้นจากการพุดปด....

“บุคคลใดจะพึงทำให้เราแตกจากมิตรด้วยการกล่าวส่อเสียด ข้อนั้นก็ไม่
ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของเราเลย ก็แลเราจะพึงทำผู้อื่นให้แตกจากมิตร
ด้วยการกล่าวส่อเสียด ถึงข้อนั้นก็จะไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้อื่น....

พิจารณาเห็นอย่างนี้แล้ว ตนก็เว้นเสียจากการกล่าวส่อเสียด และ
ชักชวนผู้อื่นให้เว้นจากการกล่าวส่อเสียด แลกล่าวพรรณนาคุณของ
การเว้นจากการกล่าวส่อเสียด

“บุคคลใดจะพึงร้องเรียกรเราด้วยคำหยาบ ข้อนั้นก็ไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจ
ของเราเลย ก็แลเราจะพึงร้องเรียกคนอื่นด้วยคำหยาบเล่า พึงข้อนั้นก็จะ
ไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของผู้อื่น.... พิจารณาเห็นอย่างนี้แล้วตนก็เว้นเสีย
จากการกล่าววาจาหยาบ และชักชวนผู้อื่นให้เว้นจากการกล่าววาจา
หยาบ แลกล่าวพรรณนาคุณของการเว้นจากการกล่าววาจาหยาบ....

“บุคคลใดจะพึงร้องเรียกรเราด้วยการกล่าววาจาปราศจากประโยชน์ ข้อ
นั้นก็จะไม่ถึงเป็นที่รักใคร่ชอบใจของเราเลย ก็แลจะพึงร้องเรียกผู้อื่นด้วย

การกล่าววาจาปราศจากประโยชน์ ซ่อนนั้นก็จะเป็นที่รักใคร่ชอบใจ
ของผู้อื่น.... แลชักชวนผู้อื่นให้เว้นจากการกล่าววาจาปราศจาก
ประโยชน์ และพรรณนาคุณของการเว้นจากการกล่าววาจาปราศจาก
ประโยชน์

“สาวกของพระอริยเจ้านั้น ประกอบด้วยความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า
ไม่หวั่นไหว... ประกอบด้วยความเลื่อมใสมั่นในพระธรรมไม่หวั่นไหว
... ประกอบด้วยความเลื่อมใสมั่นในพระสงฆ์ ไม่หวั่นไหว...

ประกอบด้วยศีลทั้งหลายอันพระอริยเจ้ารักใคร่ไม่ให้ขาด ไม่ให้เป็น
ท่อน ไม่ให้ค้างปร้อย เป็นไทย (ไม่เป็นทาสแห่งตัณหา) อันผู้รู้สรรเสริญ
อันตัณหาแลทธิภูมิไม่ครอบงำได้เป็นไปเพื่อสมาธิ

“เมื่อใด สาวกของพระอริยเจ้า ประกอบด้วยสัทธรรมความชอบเหล่านี้
แล้ว... ก็จะพึงพยากรณ์ได้ด้วยตนเองว่า เรามีนรกสิ้นแล้ว เรามีกำเนิด
เดียรัจฉานเปรตวิสัย อบาย ทุกคติ วินิบาตสิ้นแล้ว เราเป็นผู้ถึงต้นกระแส
แห่งพระนิพพานแล้ว ไม่มีทางที่จะตกไปในอบายทั้งสี่อย่างแน่นอน
เป็นผู้เที่ยงต่อพระนิพพาน เป็นผู้มีอันจะได้ตรัสรู้ในเบื้องหน้า” ดังนี้

เวฬุทวารสูตร ม. ส. (๑๔๕๕-๑๔๖๗)